

Gezgin Yatak

Yavuz DEMİRKIRAN

Gezgin Yatak

Yavuz DEMİRKİRAN

Freddie, dağınık kestane rengi saçlı ve aralıklı dişleriyle gülümseyen küçük bir çocuktur. Her gece başlığında gülümseyen bir ay oyulmuş küçük ahşap yatağına girerdi. Yatağın hafifçe gıcırdayan dört pirinç tekerleğı vardı. Freddie yumuşak sarı battaniyesini çenesine kadar çeker ve hemen uykuya dalardı. Ama o uyurken büyülü bir şey olurdu.

Freddie horlamaya başlar başlamaz yatağın piring tekerlekleri dönmeye başladılar. Sessizce yatak odasından çıkar, merdivenlerden inerdi. Ön kapıdan sıyrılıp ay ışığıyla aydınlanan geceye çıkardı. Gezgin yatak kaldırım boyunca yuvarlanırken başlıktaki oyma ay hafifçe parıldardı. Freddie roket gemileri görerek uyumaya devam ederdi.

Bir sabah Freddie taze ekmek kokusuyla uyandı. Mavi-beyaz çizgili pijamalarıyla doğrulup etrafına baktı. Tam bir fırının yanında duruyordu! Un bulaşmış önlüğü ve kırmızı başörtüsü olan bir kadın ona el salladı. 'Günaydın, uykuçu!' diye seslendi. Freddie sırtıp karşılık verdi. Güne başlamak için ne harika bir yol.

Ertesi sabah Freddie elma ağaçlarının altında uyandı. Yatak ta güzel bir meyve bahçesine kadar yuvarlanmıştı! Hasır şapkalı ve yeşil kanvas ceketli uzun boylu bir adam dalları buduyordu. 'Bahçemi bulmuşsun, delikanlı,' dedi gülümseyerek. Freddie'ye çıtır kırmızı bir elma uzattı. Freddie kocaman bir ısırık aldı. Hayatında tattığı en tatlı elmaydı.

Her gece gezgin yatak yeni yerlere yuvarlanırdı. Freddie bir ördek göletinin yanında, yüksek bir saat kulesinin arkasında ve hatta bir itfaiye istasyonunun yakınında uyanırdı. Nerede son bulacağını asla bilemezdi. Yatağın piringç tekerlekleri heyecanla gıcırdardı. Freddie gece maceralarını çok severdi. Ama bir gece yatak her zamankinden daha uzağa yuvarlandı.

Yatak yabancı sokaklardan ve tanımadığı köşelerden yuvarlandı. Tekerlekleri giderek daha hızlı döndü. Freddie sarı battaniyesine sarılmış, olan biteni hiç fark etmeden uyudu. Sonunda uyandığında güneş çatıların üzerinden yeni yeni görünüyordu. Hiçbir yer tanıdık gelmiyordu. Ne fırın vardı, ne meyve bahçesi, ne de saat kulesi. Freddie'nin kalbi küt küt atmaya başladı.

'Neredeyiz?' diye fısıldadı Freddie. Yatağın tekerlekleri gıcırdamayı kesti. Başlıktaki oyma ay, sanki o da endişelenmiş gibi titreşti. Freddie yataktan çıkıp kırmızı terliklerini giydi. Bir sokağa, sonra bir başkasına baktı. Her şey yabancıydı. Hangi yöne gideceğini bilmiyordu. Kendini çok küçük ve çok kaybolmuş hissetti.

Freddie derin bir nefes aldı. 'Endişelenme,' dedi yatağa. 'Eve giden yolu bulacağız.' Meyve bahçesinden gördüğü yüksek saat kulesini hatırladı. Onu bulabilirse yolunu da bulabilirdi. Yatağı kaldırım boyunca itti. Köşede dost canlısı bir köpek kuyruğunu sallayıp burnunu yüksek bir kilise kulesine doğru çevirdi. Freddie onu izledi.

Kısa süre sonra Freddie sıcak ve tatlı bir koku aldı. 'Ekmek!' diye haykırdı. Kokuyu kıvrımlı bir sokaktan takip etti. İşte fırın oradaydı! Un bulaşmış önlüklü iyi kalpli fırıncı dışarı koştu. 'Freddie! Seni arıyordum,' dedi. 'Yatağın gecenin bir yarısı penceremin önünden geçip gitti. Eve dönmek için yardıma ihtiyacın olacağını biliyordum.'

Fırıncı hasır bir sepeti taze ekmekle doldurdu. 'Ekmek kırıntısından bir iz bırakacağım,' dedi. 'Onları takip et, seni doğruca eve götürecekler.' Kaldırım boyunca kırıntılar serpmeye başladı. Freddie yatağı itip izi takip etti. 'Teşekkürler!' diye seslendi. Fırıncı el salladı. 'Hadi bakalım, küçük maceracı!' Yatağın tekerlekleri mutlulukla gıcırdadı.

Ekmek kırıntısı izi ördek göletinin yanından ve yüksek saat kulesinin etrafından geçti. Freddie her yol gösterici işareti tanıdı. 'Neredeyse evdeyiz!' diye sevindi. Yatak daha hızlı yuvarlandı. Ama sonra iz kesildi. Aç bir güvercin sürüsü son kırıntıları yemişti! Freddie etrafına baktı. Hemen ileride kendi sokağını görebiliyordu. 'Başarabiliriz!' dedi.

Freddie yatağı tüm gücüyle itti. Pirinç tekerlekler gıcırdayıp döndü. 'Biraz daha,' diye soludu. Yatak sanki anlamış gibiydi. Oyma ayı parlak bir şekilde parladı. Birlikte ön bahçe yolundan yukarı ve kapıdan içeri yuvarlandılar. Freddie'nin annesi sıcak bir kucaklamayla bekliyordu. 'Eve döndüğün için çok mutluyum!' dedi. Freddie ona sımsıkı sarıldı.

O gece Freddie yatağına girdi ve sarı battaniyesini üzerine çekti. Yatağın tekerlekleri kıpırdamadı. Oyma ay ona gülümsedi. 'Bir süre daha gezinmek yok,' diye fısıldadı Freddie. 'Ev en sıcacık yer.' Kendini güvende ve sıcak hissederek uykuya daldı. Ve yatak, bu kez, olduğu yerde kaldı.

Sabah Freddie kendi odasında uyandı. Güneş ışığı roket yamasının üzerinde dans ediyordu. Gerindi ve gülümsedi. Gece maceralarını seviyordu, ama evde uyanmak en güzel duyguydu. Başlıktaki oyma aya hafifçe vurdu. 'Belki bir gün yine geziniriz,' dedi. Yatağın tekerlekleri minik, mutlu bir gıcırtı çıkardı.

Freddie annesine fırını, meyve bahçesini ve ekmek kırıntısı izini anlattı. Annesi gözleri kocaman açılmış bir halde dinledi. 'Sen cesur bir çocuksun,' dedi. 'Ve eve giden yolu bulmakta çok iyisin.' Freddie parladı. Gezgin yatak ne kadar uzağa yuvarlanırsa yuvarlansın, her zaman geri dönüş yolunu bulabileceğini biliyordu. Ev onu her zaman bekliyordu.

Ve böylece Freddie ile gezgin yatak mutlu mesut yaşadılar. Bazı geceler yatak olduğu yerde kaldı, bazı geceler yuvarlanıp gitti. Ama Freddie hiç endişelenmedi. Mahallenin iyi kalpli insanlarla ve yardımcı yol gösterici işaretlerle dolu olduğunu biliyordu. Ve sıcak kucaklamaları ve yumuşak battaniyesiyle evin en sıcacık, en huzur veren yer olduğunu biliyordu.